



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 3004/2021

15.07.2021. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Властимир Јанковић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Војкан Симић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1818/19 од 27.03.2019. године, у седници одржаној 15.07.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1818/19 од 27.03.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Делимичном пресудом Другог основног суда у Београду П 3821/14 од 10.12.2018. године, ставом првим изреке дозвољено је објективно преиначење тужбе учињено поднеском од 30.05.2018. године. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован захтев којим је тражено да се утврди да је тужила сувласник 46/100 иделаних делова на непокретности уписаној у ЛН .. КО ... и то трособном стану, стан кроз приземље и спрат, улаз лево и гаража у подруму, улаз лево, које су у Б листу непокретности уписане без доказа о власништву, а која је изграђена на к.п. ..., по основу стицања у породичној заједници и наслеђа, што је тужена била дужна признати и трпети да тужила своје право упише у ЛН .. КО ..., када се за то стекну законски услови.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1818/19 од 27.03.2019. године одбијена је жалба тужиле и потврђена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, као и захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка одбијен је као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права. Предложила је да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 395. ЗПП.

Тужена је поднела одговор на ревизију. Трошкове састава одговора на ревизију је тражила и определила.

Решењем РЗ 2/21 од 10.02.2021. године Апелациони суд у Београду није предложио Врховном касационом суду одлучивање о изјављеној ревизији на основу члана 395. ЗПП.

Према члану 395. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 125/04 и 111/09 – у даљем тексту: ЗПП), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), ревизија је изузетно дозвољена и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом по члану 394. овог закона, кад је по оцени апелационог суда о допуштености ове ревизије потребно да се размотре правна питања од општег интереса, уједначи судска пракса или кад је потребно ново тумачење права.

Услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 395. ЗПП нису испуњени, јер другостепени суд није уважаио предлог ревидента, што је услов за дозвољеност ревизије.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 401. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09), који се у овом случају примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 55/14), који је ступио на правну снагу 31.05.2014. године, ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона.

Побијана другостепена пресуда је донета 27.03.2019. године, након ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 55/14), па се дозвољеност ревизије цени према цензусу прописаном чланом 23. став 3. наведеног закона.

Тужбом поднетом 19.04.2006. године у овом спору, која је преиначена поднеском од 30.05.2018. године постављени је тужбени захтев за утврђење права сувласништва тужиље, уз евентуални тужбени захтев за исплату изведених грађевинских и грађевинско техничких радова, учињених трошкова сахране и подушја и учешћа у сношењу трошкова заједничког домаћинства и инвестиционог издржавања. Побијаном пресудом правноснажно је одлучено одбијањем захтева за утврђење права сувласништва тужиље (основног захтева). Вредност предмета спора побијаног дела је 1.070.000,00 динара.

На дан преиначења тужбе 30.05.2018. године, према средњем курсу НБС, 1 евро је износио 118.1771 динара, па је 40.000 евра износило 4.727.084,00 динара.

Како се ради о имовинскоправном спору у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, ревизија тужиље није дозвољена.

Из наведених разлога, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Захтев тужене за накнаду трошкова састава одговора на ревизију одбијен је на основу члана 150. став 1. ЗПП, јер се не ради о трошковима потребним ради вођења ове парнице, па је одлучено као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић